

Hola, nens i nenes!

Hem tornat a Andorra a visitar la nostra amiga Meritxell.

Ens hem passejat per la muntanya on hem vist molles i rius. Ara sabem que amb l'aigua es pot fer electricitat i hem conegut l'Ona, una gota d'aigua que ens ha ensenyat que bé s'ho passen ella i les seves amigues lliscant pels rius, plovent als boscos i als horts i nevant a les pistes.

A més l'Ona i les seves amigues ens han ensenyat el que podem fer per gestionar correctament l'aigua:

- Cal tancar les aixetes, reparar les fuites, dutxar-se enlloc de banyar-se i omplir bé les màquines abans de cada rentada.

- També hem de procurar no embrutar l'aigua firant oli a l'aigüera o fent servir el vàter o els rius com si fossin cubells d'escombraries.

Cada any, el 22 de març, se celebra el Dia mundial de l'aigua. Aquest any 2010 s'ha escollit el lema "Aigua neta per a un món sa", per mostrar que cal preocupar-se tant de la quantitat com de la qualitat d'aquest recurs tan preuat.

Llegiu aquest llibre amb la vostra família i així tots gaudireu de les nostres aventures!

CROMOSOMA 3

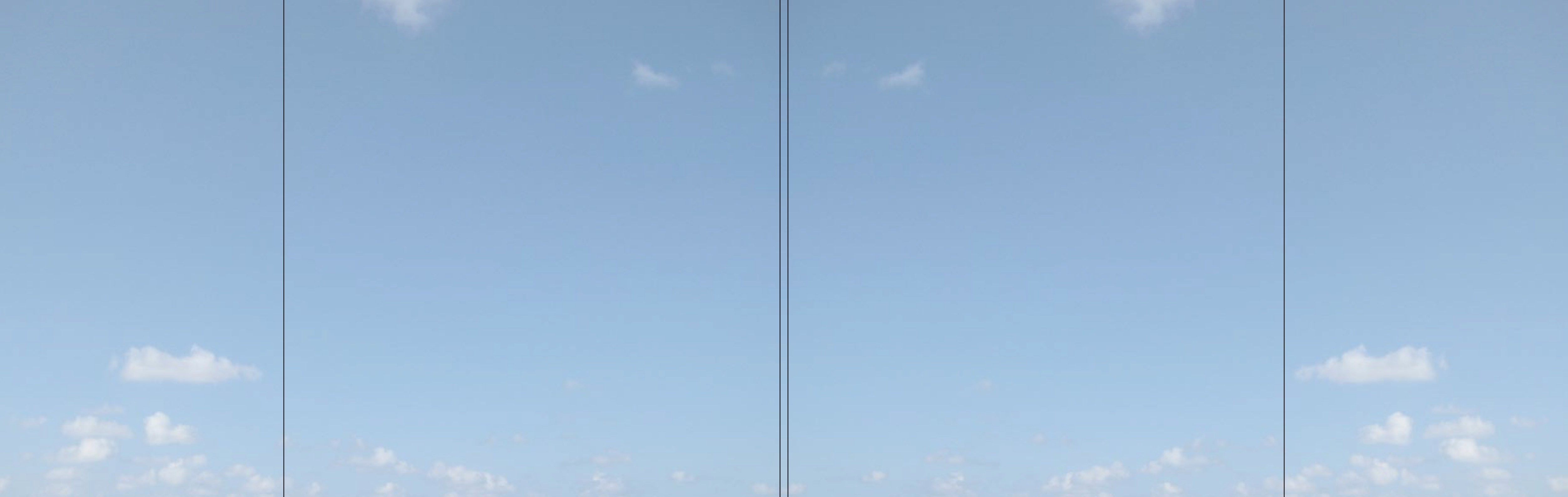
LES TRES BESSONES®

i l'Ona
una gota d'aigua

Aquest llibre
pertany a:

que viu a:

Le TRE & BESSONES®

i l'ona
una gota d'aigua

Avui les Bessones són a Andorra. La Meritxell les ha convidades a fer una excursió a prop del riu.
–Que bonic! –diuen les nenes.
–I mira, encara hi ha neu a les muntanyes!
La mare de la Meritxell les porta a veure les molleres de Siscaró, que a la primavera estaran plenes de flors i multitud d'animalons: marietes, saltamartins, cap grossos, papallones...
–Ai! M'he quedat xopa! –exclama la Teresa.
–Ja, ja, ja! –riuen les nenes– Mira que n'ets de maldestre!
–És que semblava terra... –remuga la Teresa mirant de netejar-se.
–Per això, a les molleres, cal anar amb molt de compte... –diu la mare de la Meritxell i els explica que les molleres formen un ecosistema molt especial que s'ha de preservar.

Deixen la mollera i baixen riu avall, fins arribar a un indret que a la Meritxell li agrada molt.

Però quan ja és preparen per dinar a la vora del riu, l'Avorrida, que fa estona que les segueix, decideix que això no pot ser...

–Mira Mussol, sembla que avui les Bessones pensen passar-se el dia a l'aigua, però sense mullar-se... Ara veuran!

I en un tres i no res engega una tempesta i es fa un fart de riure veient com les nenes corren cap al cotxe.

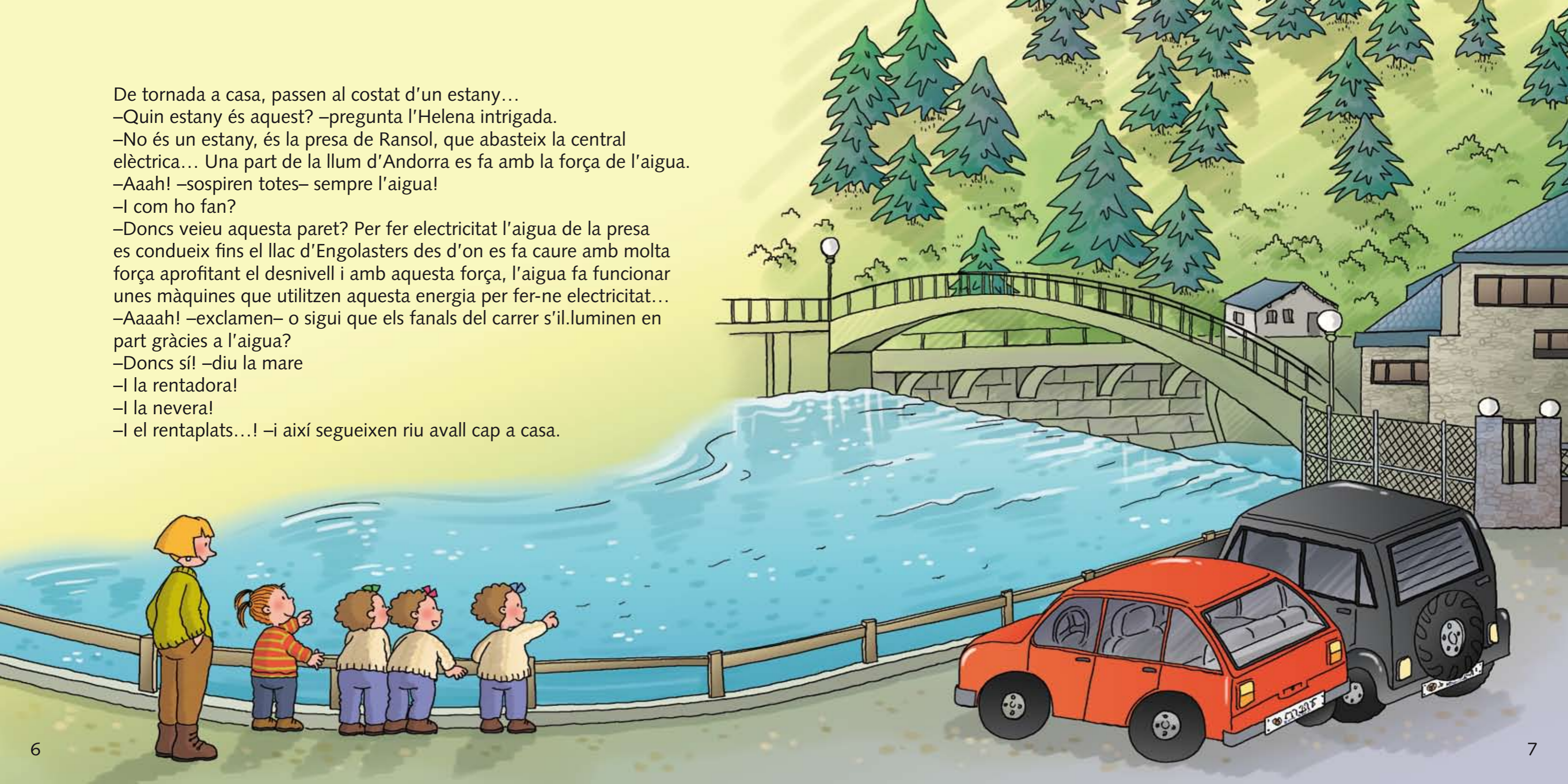
–Vaja, quina llauna, ja no podem continuar l'excursió –diuen les nenes.

–No m'agrada la pluja! –remuguen.

I l'Avorrida riu ben seca dalt de l'escombra, per sobre els núvols.

De tornada a casa, passen al costat d'un estany...
–Quin estany és aquest? –pregunta l'Helena intrigada.
–No és un estany, és la presa de Ransol, que abasteix la central elèctrica... Una part de la llum d'Andorra es fa amb la força de l'aigua.
–Aaah! –sospiren totes– sempre l'aigua!
–I com ho fan?
–Doncs veieu aquesta paret? Per fer electricitat l'aigua de la presa es condueix fins el llac d'Engolasters des d'on es fa caure amb molta força aprofitant el desnivell i amb aquesta força, l'aigua fa funcionar unes màquines que utilitzen aquesta energia per fer-ne electricitat...
–Aaaah! –exclamen– o sigui que els fanals del carrer s'il.luminen en part gràcies a l'aigua?
–Doncs sí! –diu la mare
–I la rentadora!
–I la nevera!
–I el rentaplats...! –i així segueixen riu avall cap a casa.

Però com que ja no plou, se'n van a jugar al Parc Central d'Andorra la Vella.

–Què és això? Sembla un riu... però que diferent del riu que hem vist aquest matí! Tot és de formigó, no hi han arbres!

–És que aquest riu està canalitzat –els explica la Meritxell–. Aquestes canalitzacions es van fer després de les inundacions que hi va haver l'any 1982 per protegir les cases i les terres del fons de vall!

–Mira, un ocell que es capbussa! Té el pit blanc, que és?

–Es una aigüerola –diu la Meritxell– és un ocell que viu allà on l'aigua és neta. N'hi hauria molts més si el riu fos natural, amb arbres a la ribera. Sense adonar-se'n, l'Avorrida els fa un núvol ben negre sobre el cap, que els descarrega una tempesta que les fa tornar corrents a casa, ben xopes.

–Que divertit això de fer ploure, oi Mussol? –riu l'Avorrida.

I una altra vegada, corrents al cotxe i cap a Escaldes-Engordany. Un cop a casa, les nenes es fiquen de dret a la dutxa, per treure's el fred i posar-se roba seca.

–Mira, nosaltres com l'aigua, molles, però ben netes i polides! –riuen.

–Sí... que calenta que surt l'aigua!

–I fa una olor... molt rara...

–Però deixa la pell molt fina! És aigua termal –explica la Meritxell–. És aigua sulfurosa, surt així de calenta de la muntanya i porta sofre, per això fa pudor!

–Vaja... quants misteris amaga l'aigua... –diu pensadora l'Anna. Us imagineu ser una gota d'aigua?

I de sobte, una gran gota blava se les mira riallera.

–Però tu... ets una gota d'aigua de debò? –pregunten intrigades.

–I tant! Sóc l'Ona, i ara us ensenyaré perquè ser aigua és el millor del món!

I de cop, les nenes i l'Ona s'escolen pel desaigua. Com si fos un tobogan, van passant pels diferents conductes fins arribar a la depuradora de Sant Julià de Lòria.

–I aquí ens venim a rentar! –explica l'Ona–. Ens deixen ben netes, sense gota de sabó, ni restes de menjar... I aquesta és la part que més m'agrada, el dessorador-desgreixador! Oi que fa pessigolles l'aire que injecten... és per eliminar les restes d'oli i greixos, i la sorra... M'encanta!

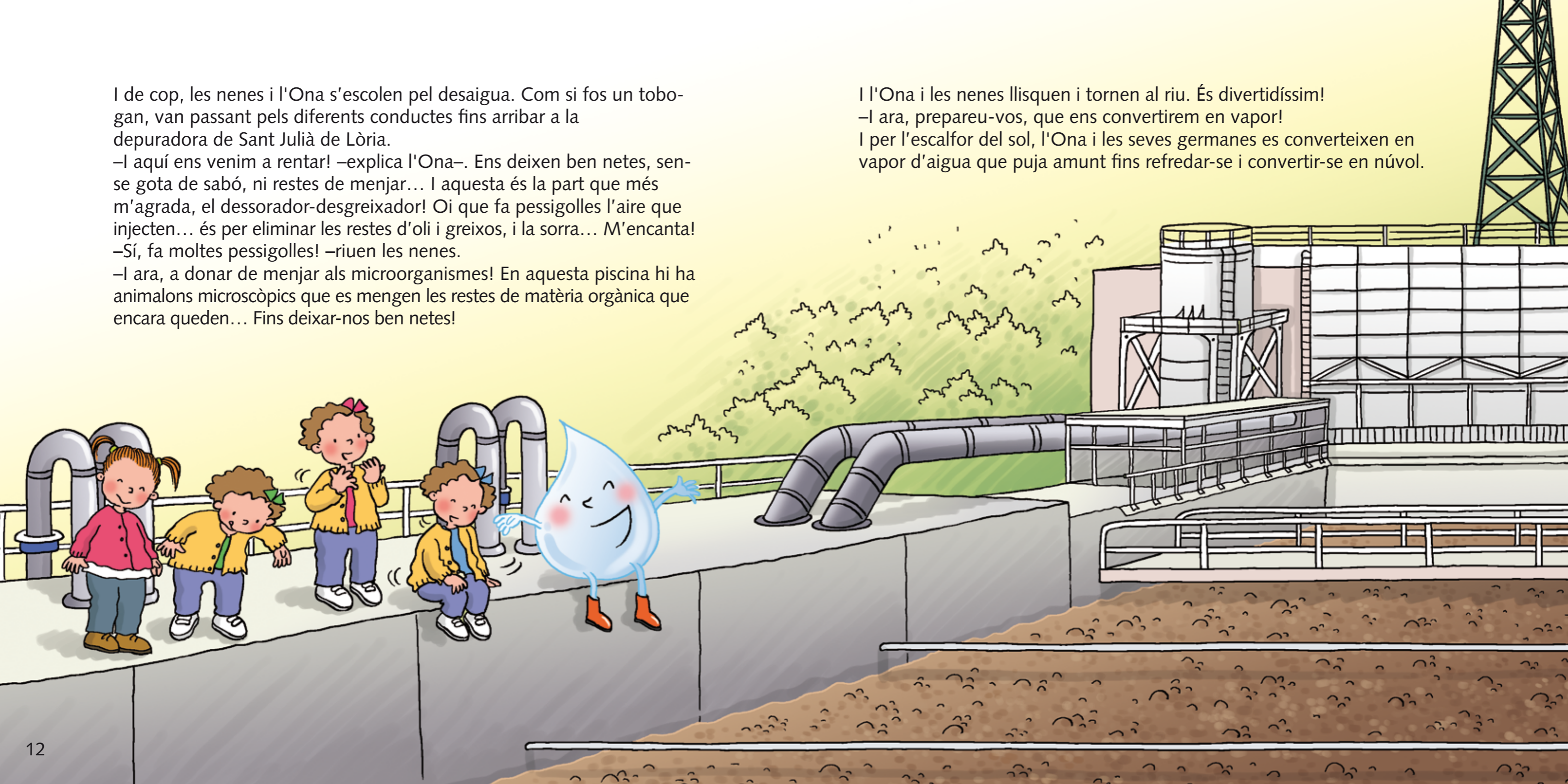
–Sí, fa moltes pessigolles! –riuen les nenes.

–I ara, a donar de menjar als microorganismes! En aquesta piscina hi ha animalons microscòpics que es mengen les restes de matèria orgànica que encara queden... Fins deixar-nos ben netes!

I l'Ona i les nenes llisquen i tornen al riu. És divertidíssim!

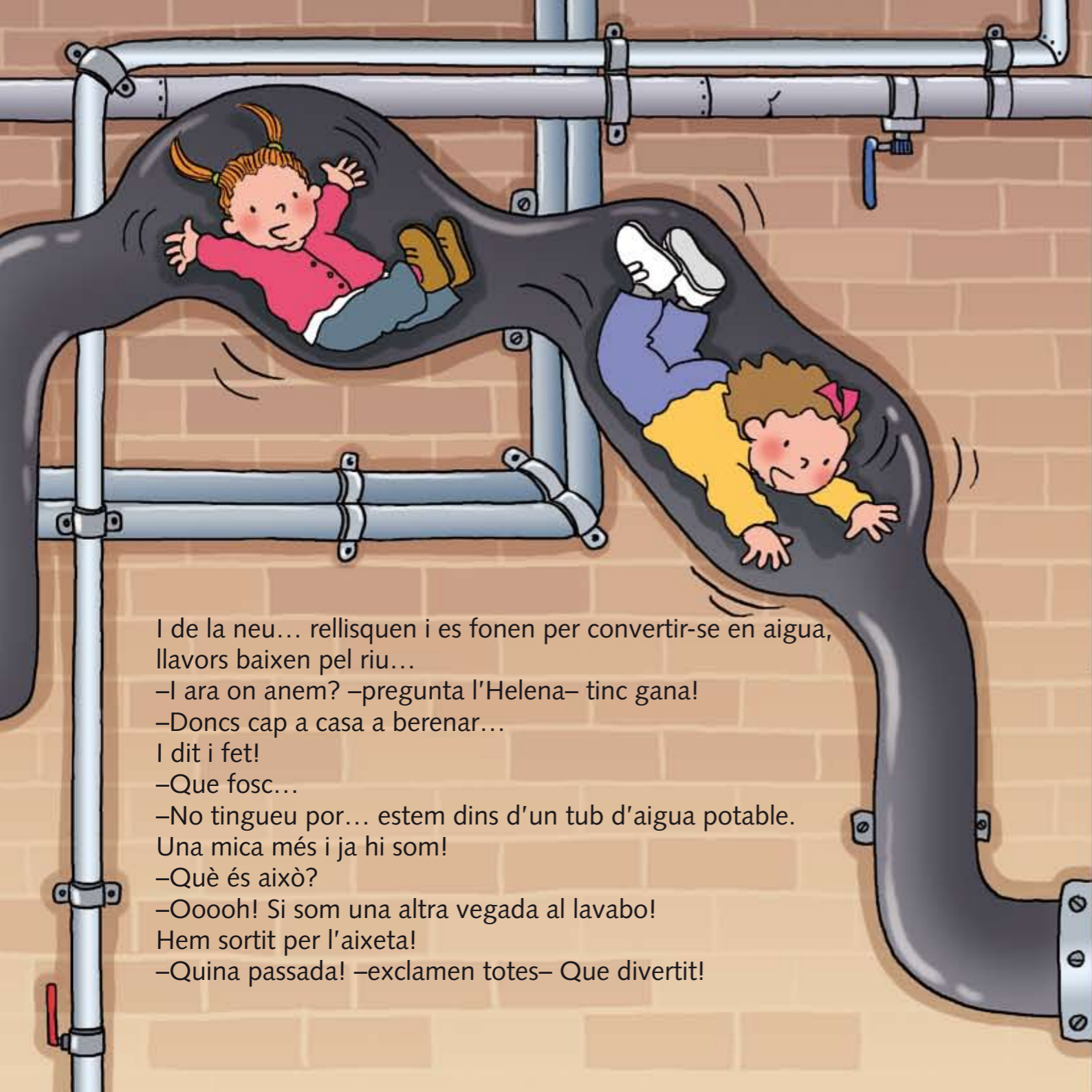
–I ara, prepareu-vos, que ens convertirem en vapor!

I per l'escalfor del sol, l'Ona i les seves germanes es converteixen en vapor d'aigua que puja amunt fins refredar-se i convertir-se en núvol.

–Som en un núvol! –diu l’Helena.
–Voleeeem! –crida la Meritxell.
–Què fa aquest grup de gotes? –pregunta la Teresa.
–Es preparen per saltar damunt del bosc, netejaran les fulles dels arbres, donaran humitat al sota bosc i es filtraran per la terra, ajudant a fer créixer els arbres i les plantes.
–I elles?
–Elles cauran damunt dels horts, per a que demà la teva mare compri una col ben grossa i saborosa i carotes i cebes...
–I elles?
–Elles cauran en forma de neu i... –i l’Ona les arrossega amb ella.
–Ara nevarem!
–Ui, que divertit! Som l’última nevada de la temporada!
Els esquiadors les saluden amb un somriure:
–Mama, neva! –diu un nen encantat.

I de la neu... relisquen i es fonen per convertir-se en aigua,
llavors baixen pel riu...

–I ara on anem? –pregunta l’Helena– tinc gana!

–Doncs cap a casa a berenar...

I dit i fet!

–Que fosc...

–No tingueu por... estem dins d’un tub d’aigua potable.

Una mica més i ja hi som!

–Què és això?

–Ooooh! Si som una altra vegada al lavabo!

Hem sortit per l’aixeta!

–Quina passada! –exclamen totes– Que divertit!

–Què és aquest escampall? –diu la Meritxell assenyalant un bassal d'aigua i descorrent la cortina de la banyera.
–Però si és l'Avorrida!
–Això no pot ser! Que no veus que malgastes l'aigua? –li diuen les nenes.
–Cal estalviar aigua, Avorrida! –la renya la Teresa.

–Sí, perquè l'aigua és necessària per viure. N'hi ha d'haver per tothom... I si ens malgasten ens posem molt tristes... –la renya l'Ona.

I les gotes d'aigua del bassal, enfurismades, fan un núvol negre que envolta l'Avorrida i se l'enduu volant.

–Deixeu-me! –crida la Bruixa– Jo no he fet res!

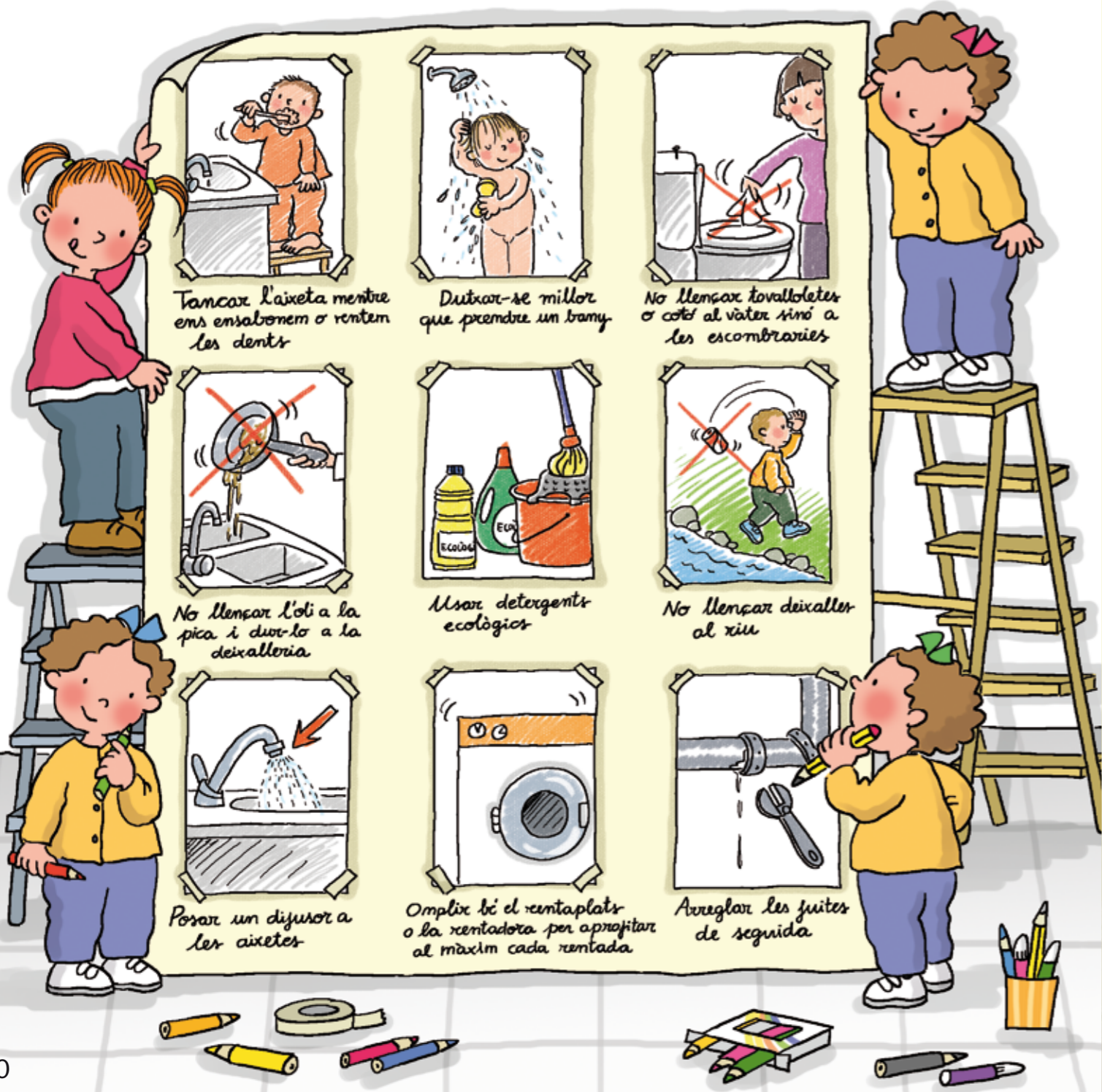
–No és veritat, criden les gotes, has fet ploure sobre les nenes tot el dia, has malgastat molta aigua només per divertir-te!

–Sabeu què –diu la Teresa– podríem fer un póster per ensenyar als nens i nenes de l'escola què podem fer per estalviar aigua.

–Quina bona idea! –diuen totes– Ens hi ajudes Ona?

–I tant!

I totes es posen a dibuixar.

Totes es miren el póster, els ha quedat la mar de bé! I per celebrar-ho, surten amb l'Ona a la plaça a jugar.

–Ara que ja sabeu com n'és de divertit ser una gota d'aigua, és hora que me'n torni amb les meves germanes –diu l'Ona.

–Noooo! –remuguen– Si encara és d'hora...

–Ara he de marxar, però abans us ensenyaré una última cosa...

–Oooh! –exclamen les nenes veient un Arc de Sant Martí immens que s'ha format a la plaça.

–Aquest és el nostre secret –riu l'Ona– nosaltres tenim el poder d'ensenyar-vos els colors de la llum... Aquest és el meu regal de comiat. No us oblideu mai de nosaltres!

I dit això, l'Ona desapareix dalt de l'Arc de Sant Martí.

–Andorra és un país ple de sorpreses! –diuen les nenes.

Fins aviat, ens veurem a la propera aventura!

Il·lustracions: A partir dels dibuixos originals de Roser Capdevila
Text: Ariadna Esteve
Edició i disseny gràfic: Equip Cromosoma

©2010 Cromosoma, SA i TVC
ISBN: 978-84-92419-88-3
Cromosoma, SA, Perú, 174 – 08020 Barcelona
Telèfon 93 266 42 66 – Fax 93 266 40 14
www.cromosoma.com
Imprès a Gràfiques Maculart, SA
Dipòsit legal: B-xxxxxxxxxx
Imprès a Espanya / Printed in Spain